

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/7/2024
Identifikačné číslo spisu: 8820010248
Dátum vydania rozhodnutia: 15.02.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8820010248.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného C. B. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 15. februára 2024 v Bratislave dovolanie obvineného C. B. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Igora Lakatoša proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 22. marca 2023, sp. zn. 5To/2/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného C. B. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 22. júna 2022, sp. zn. 13T/39/2020, uznal obvineného C. B. za vinného v bode 1) pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a v bode 2) pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 27. decembra 2019 asi o 11.00 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Favorit, evidenčného čísla E., po štátnej ceste v Obci L. T., okr. E., smerom na Obec T., kde bol zastavovaný službukonajúcim príslušníkom Obvodného oddelenia PZ Vranov nad Topľou npor. Bc. E. G., ktorý stal v strede jazdného pruhu a obžalovanému ako vodičovi vozidla zastavovacím terčom dával znamenie na zastavenie vozidla, obžalovaný príkaz príslušníka PZ nerešpektoval, pokračoval v jazde bez zníženia rýchlosti a bez zmeny smeru jazdy, v dôsledku čoho príslušník PZ bol nútený vyhnúť sa zrážke s motorovým vozidlom tak, že odskočil, pričom bol zasiahnutý pravým spätným zrkadlom motorového vozidla, v dôsledku čoho príslušník PZ poškodený npor. Bc. E. G. utrpel zranenia s dobou liečenia do 7 dní, pričom obžalovaný sa konania dopustil napriek tomu, že rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Vranov nad Topľou, č. ORPZ-VT-ODXX-XXX/XXXX-P zo dňa 13. novembra 2019 bol uznaný za vinného z dopravného priestupku a bol mu uložený aj zákaz viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 14 mesiacov a trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 0T/47/2019 zo dňa 20. decembra 2019 bol právoplatne uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a bol mu uložený aj trest zákazu

činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 18 mesiacov.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 323 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), písm. m), § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému uložil trest prepadnutia vecí - osobného motorového vozidla zn. Škoda Favorit XXX B., EČ E VIN P

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil súhrnný trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov v trvaní 48 (štyridsaťosem) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou z 22. júna 2021, sp. zn. OT/44/2020, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 15. decembra 2021, sp. zn. 6To/23/2021, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 36 (tridsaťšesť) mesiacov, ktorý mu bol uložený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Nakoniec súd obvinenému podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa a. s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35937874, škodu vo výške 25,67,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove uznesením z 22. marca 2023, sp. zn. 5To/2/2023, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 25. júla 2023 podal obvinený C. B. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Igora Lakatoša, písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod v súlade s ustanovením § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., teda rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení podaného dovolania obvinený namietal konajúcimi súdmi ustálené skutkové závery a jeho právnu kvalifikáciu len v bode 1). V tom smere predovšetkým poukazoval na rozpory vo výpovediach členov hliadky, a to poškodeného Bc. E. G. a svedka Ing. I. Y. Ich tvrdenia následne konfrontoval s povinnosťami policajta vyplývajúcimi z § 13 vyhlášky č. 9/2009 Z. z. týkajúcimi sa spôsobu zastavovania vozidiel, pričom dospel k záveru, že v posudzovanom prípade išlo zo strany poškodeného policajta o chybný výkon práva. V tejto súvislosti sa potom domáhal vykonania rekonštrukcie, resp. vyšetrovacieho pokusu (jeho návrh v konaní pred súdmi bol zamietnutý), na podklade ktorých by konajúce súdy činnosť poškodeného policajta podrobili vecnému a právnomu preskúmaniu. Takýmto procesným postupom by konajúce súdy potom dospeli k záveru, že zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. nespáchal, keďže jeho konanie by bolo možné právne posúdiť nanajvýš ako priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a aby vec okresnému súdu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného B. sa vyjadрила prokurátorka Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou (ďalej len „prokurátorka“) podaním z 11. septembra 2023 konštatujúc, že skutkový stav bol konajúcimi súdmi zistený v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por., z ktorého dôvodu navrhla dovolanie obvineného ako nedôvodné

podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Dňa 16. októbra 2023 obvinený prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Igora Lakatoša, doplnil písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod v súlade s ustanovením § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., teda, že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu.

V súvislosti s týmto dovolacím dôvodom obvinený vo vzťahu k hodnoteniu vyššie uvedených dôkazov zopakoval svoje predchádzajúce závery. V tejto súvislosti poukázal na procesne neúčinné dôkazy (výpoveď odborného konzultanta Ing. T., ku ktorej neprihliadol ani krajský súd a fotografiu č. 2 z miesta dopravne nehody), ktoré odôvodňovali vykonanie rekonštrukcie, resp. pribratie znalca z odboru dopravné nehody, pričom takýto návrh bol podaný pred, ako aj po vypočutí odborného konzultanta a rovnako tak v podanom odvolaní.

K doplneniu dovolania obvineného B. sa vyjadrila prokurátorka podaním z 5. decembra 2023, v ktorom zotrvala na svojich predchádzajúcich záveroch.

Vyjadrenia prokurátorky k dovolaniu a k jeho doplneniu bolo 13. novembra a 21. decembra 2023 doručené na vedomie obvinenému B. (rovnako tak aj jeho zvolenému obhajcovi), ktorý k nemu nezaujal žiadne stanovisko.

Dňa 31. januára 2024 bolo dovolanie obvineného B. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o obsahovú stránku podaného dovolania, najvyšší súd uvádza, že z väčšej časti obvinený v dovolaní uviedol len skutkové okolnosti a argumentoval, hoc v snahe zakryť túto skutočnosť explicizáciou jeho námietok ako námietok právnych, v podstate len poukazom na skutkové okolnosti a správnosť zisteného skutku, ktoré otázky však súdom prvého stupňa boli právoplatne ustálené v rámci skutkovej vety výrokovej časti rozsudku, pričom najvyššiemu súdu do takto ustáleného skutku na podklade dovolania obvineného neprináleží zasahovať.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Ak obvinený v intenciách podaného dovolania namieta podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotenie dôkazov, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súde zvážiť, či navrhnutý dôkaz považuje za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospeje k negatívnemu výsledku, je povinný rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Dovolací súd z predloženého spisu pritom zistil, že súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením (str. 20). S takýmto procesným postupom sa napokon stotožnil aj odvolací súd reagujúc tým na odvoláciu námietku obvineného (str. 6), keď konštatoval, že

„na doplnenie dokazovania nie je potrebná rekonštrukcia, pretože obvinený mal dostatočnú vzdialenosť a čas na to, aby videl a mohol reagovať na pokyn policajta k zastaveniu motorového vozidla. Skutočnosť, že negoval tento pokyn, je zrejmá z jeho konania, ktoré bolo motivované jediným cieľom, uniknúť pred policajtmi, keďže bol vo výkone zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Podľa názoru odvolacieho súdu protichodné tvrdenia ohľadom vzdialenosti, odkiaľ auto vychádzalo, až po miesto, kde došlo k incidentu, na ktoré obhajoba poukazuje v odvolaní, nie sú, pretože obvinený viedol motorové vozidlo po štátnej ceste v obci L. T. v smere na obec T.. Intenzívne vyhýbanie sa vľavo motorovým vozidlom bolo vyvrátené výpoveďami svedkov E. a C., na čo už bolo poukázané vyššie, pričom o služobnom výstroji členov hliadky ani odvolací súd nemal pochybnosti, ak policajti ako členovia hliadky boli služobne zaradení na plnenie úloh v teréne“.

Treba potom len zdôrazniť, že dôvodnosť odmietnutia doplnenia dokazovania dovolací súd nebol oprávnený skúmať. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 3/2019).

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné doplniť, že pripustenie vykonania rekonštrukcie ako dôkazného prostriedku zákonodarca podmienil tým spôsobom, že je možné ju uskutočniť len v prípade, ak iné dôkazy, ktoré boli vykonané v priebehu vyšetrovania (resp. skráteného vyšetrovania), nepostačujú na objasnenie veci. Tým je daný jej subsidiárny charakter. V posudzovanej trestnej veci však z odôvodnení rozhodnutí konajúcich súdov vyplýva, že rozsah vykonaných dôkazov bol postačujúci na objasnenie veci. Je totiž plne na úvahe v predmetnej trestnej veci konajúceho a rozhodujúceho súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.). Preto ak dovolací súd dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, nemôže potom spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto

dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.), ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

In concreto k dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o namietanie vierohodnosti dôkazov a hodnotenie skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou (nakolko o polemiku právnou by šlo v prípade, keby obvinený namietal nie nesprávne zistený skutkový stav, ale jeho nesprávnu právnú subsumpciu), dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenu negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Dovolací súd zistil, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu zločinu útoku na verejného činiteľa upravenú v Trestnom zákone. V tejto súvislosti dovolací súd len odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu (str. 15-22) a rovnako tak uznesenie krajského súdu (str. 7), ktoré vo vzťahu k právnej kvalifikácii zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. považoval za vecne správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnené, a to aj z pohľadu spôsobu zastavenia motorového vozidla obvineného služobným zákrokom vykonaným poškodeným policajtom Bc. G.. Preto dovolací súd vyhodnotil námietku obvineného ako nedôvodnú, keďže

„postup, aký zvolili poškodený a jeho kolega pri zastavovaní vozidla, sú typickou policajnou prácou, určitým druhom taktiky, nemožno požadovať do polície obžalovaným prezentované, „majú byť videní“, to by v určitom rozsahu a pri niektorých činnostiach políciu, resp. činnosť a postup samotných policajtov, znefunkčnilo. Tie okolnosti, ako sa policajti, resp. hliadky rozmiestnili, kto zostal v aute a kde bolo auto zaparkované, to je v celom rozsahu na zvážení a posúdení samotných policajtov vykonávajúcich služobnú činnosť. Úkon ktorý vykonával poškodený G., bol úkonom policajta, tento vykonával predpísaným spôsobom pri výkone právomoci vyplývajúcej mu z príslušných ustanovení Zákona o Policajnom zbore.

Obvinený nechcel svojim motorovým vozidlom na výzvu na zastavenie dávanú mu príslušníkom polície zastaviť, lebo si bol vedomý následkov, ktoré z toho, že viedol toto motorové vozidlo v čase, kedy mu bol uložený trest zákazu takúto činnosť vykonávať, pričom poškodený ako policajt jednoznačne vykonával právomoc ako verejný činiteľ (§ 128 ods. 1 Trestného zákona) a na zastavenie vozidla existoval zákonný dôvod, a to poznatok o tom, že vozidlo vedie osoba, ktorá má zákaz takúto činnosť vykonávať, čím sa táto osoba dopúšťala trestného činu a poškodený ako policajt vykonával služobný zákrok predpísaným spôsobom a takto obvinený, keď nerešpektoval výzvu na zastavenie vozidla, týmto pokračoval v jazde, v dôsledku čoho bol poškodený nútený ustúpiť a došlo súčasne k jeho zraneniu v dôsledku kolízie zápästia ľavej ruky s pravým spätným zrkadlom vozila, obvinený takto konal v priamom úmysle (§ 15 ods. 1 Trestného zákona).

K právnej kvalifikácii obvineného závažnejším spôsobom konania - so zbraňou súd v prvom rade poukazuje na ustanovenie § 122 Trestného zákona, ktoré pojednáva o tom, čo je zbraňou a súd má za to, že práve v tejto súvislosti konania obvineného bol tento predpoklad splnený a teda, že obžalovaný pôsobil na výkon právomoci verejného činiteľa so zbraňou. Obžalovaný sedel vo vozidle, sám bol týmto vozidlom istým spôsobom chránený, ale súčasne vozidlo obvineným vedené pôsobilo na telesnú integritu

poškodeného celou svojou silou, keďže je nepochybné, že vozidlo vzhľadom na svoju hmotnosť, konštrukciu a silu, je spôsobilé vyvinúť určitú intenzitu vo vzťahu k človeku".

Záverom dovolací súd nad rámec požadovaného prieskumu považuje za potrebné uviesť, že okresný súd pochybil pri ukladaní trestu, pokiaľ obvinenému pripočítal prit'azujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h), keďže okolnosť spáchania viac trestných činov už uplatnil v rámci asperačnej zásady (R 32/2009). Uvedená okolnosť však nemala negatívny dopad na uložený súhrnný trest s poukazom na existenciu ďalšej prit'azujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a z toho rezultujúceho postupu podľa § 38 ods. 4 Tr. zák.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného C. B. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.